

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 558/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom Advokátskej kancelárie JUDr. Miroslav Katunský, JUDr. Milan Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORPZ-OKP-V-57/2015 (neskôr pod ČVS: ORPZ-KE-OKP-2671/2015 a ČVS: ORP-1562/3-VYS-KE-2015) a postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4To/17/2021 a jeho uznesení z 29. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, odboru kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo Policajného zboru“) v konaní vedenom pod ČVS: ORPZ-OKP-V-57/2015 (neskôr pod ČVS: ORP-KE-OKP-2671/2015 a ČVS: ORP-1562/3-VYS-KE-2015) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4To/17/2021 a jeho uznesením z 29. októbra 2021. Navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe príkazu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Policajného zboru pod ČVS: ORPZ-KE-OKP3-V-57/2015 zo „07. 08. 2014“ odsúhlaseného prokurátorom Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“)

7. augusta 2015 bola v ten istý deň (7. augusta 2015) „v areáli spoločnosti [REDAKOVANÉ]“, ktorej konateľom bol okrem iného aj sťažovateľ, vykonaná prehliadka iných priestorov a pozemkov, pri ktorej došlo k zaisteniu dvoch motorových vozidiel (značiek [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]). Vydaniu príkazu predchádzalo uznesenie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Policajného zboru zo 7. augusta 2015, ktorým začal trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom v relevantnom čase, a to pre skutok, ktorý sa týkal motorového vozidla [REDAKOVANÉ].

3. Uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Policajného zboru z 3. septembra 2015 pod ČVS: ORP-1596/3-VYS-KE-2015 bolo podľa § 199 ods. 1 a 4 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona v relevantnom znení aj v súvislosti so skutkom týkajúcim sa motorového vozidla [REDAKOVANÉ] zaisteného pri prehliadke iných priestorov a pozemkov vykonanej 7. augusta 2015.

4. V súvislosti so skutkom, pre ktorý bolo vyšetrovateľom okresného riaditeľstva Policajného zboru začaté trestné stíhanie 3. septembra 2015, je proti sťažovateľovi na základe obžaloby okresnej prokuratúry č. k. 1Pv 518/2015/8803 z 24. mája 2018 vedené Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5T/45/2018 trestné konanie pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného v relevantnom čase.

5. Okresný súd v tejto trestnej veci rozsudkom z 23. októbra 2020 podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľa z pod obžaloby oslobodil (nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný), avšak na základe riadneho opravného prostriedku (odvolania) prokurátora okresnej prokuratúry krajský súd napadnutým uznesením č. k. 4To/17/2021-716 z 29. októbra 2021 podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku rozsudok okresného súdu z 23. októbra 2020 zrušil a vec podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

6. Okresný súd následne rozsudkom č. k. 5T/45/2018 z 18. marca 2022 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania stíhaného trestného činu tak, ako mu bol kladený za vinu obžalobou.

7. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ zahlásil odvolanie, o ktorom v čase podania ústavnej sťažnosti nebolo krajským súdom rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Porušenie označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom sťažovateľ nachádza v tom, že prokurátor okresnej prokuratúry v prípise č. k. 1Pv 518/15/8803-73 z 31. januára 2018 o vrátení trestnej veci okresnému riaditeľstvu Policajného zboru na doplnenie vyšetrovania uviedol: „*Preskúmaním spisového materiálu som zároveň zistil, že v príkaze na prehliadku priestorov a pozemkov je pravdepodobne z dôvodu písárskej chyby nesprávne uvedený dátum jeho vydania, keďže tento nekorešponduje s dátumom vykonania prehliadky.*“ Následne bol dátum vydania príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov (pôvodne pod ČVS: ORPZ-KE-

OKP3-V-57/2015, neskôr pod ČVS: ORPZ-KE-OKP-2671/2015) „ručne“ opravený. Z uvedeného sťažovateľ vyvodil, že minimálne do 31. januára 2018 bol súčasťou vyšetrovacieho spisu príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov, ktorý nebol zákonný, pretože nespĺňal formálne požiadavky.

9. Ďalší sťažovateľom vytýkaný nedostatok v konaní o predmetnej trestnej veci spočíva v konštatovaní krajského súdu uvedenom v uznesení z 29. októbra 2021 navodzujúcom dojem, že súčasťou spisového materiálu je listina, ktorá ako deň vykonania prehliadky iných priestorov a pozemkov uvádza iný, rozdielny dátum, konkrétne 17. októbra 2015.

10. Sťažovateľ namieta aj tú skutočnosť, že príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov sa týkal výlučne motorového vozidla [REDAKOVANÉ], avšak obžaloba bola podaná pre iné motorové vozidlo, a to [REDAKOVANÉ]. Výkon prehliadky, keď orgán činný v trestnom konaní zaistí inú vec nesúvisiacu s vedením trestného stíhania, sťažovateľ považuje za nezákonnú.

11. Sťažovateľ tak namieta správnosť príkazu na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov a zvýraznil, že „vo svetle bodu 88“ rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Delta pekárny a. s. proti Českej republike (sťažnosť č. 97/11) „došlo k závažnejšiemu pochybeniu orgánov činných v trestnom konaní vo veci sťažovateľa, keď vec... síce definovali, ale rozhodne nesprávne“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru v konaní vedenom pod ČVS: ORPZ-OKP-V-57/2015 (neskôr pod ČVS: ORP-KE-OKP-2671/2015 a ČVS: ORP-1562/3-VYS-KE-2015) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4To/17/2021 a jeho uznesením z 29. októbra 2021, ku ktorému malo dôjsť uvedením pôvodne nesprávneho dátumu vydania príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov okresným riaditeľstvom Policajného zboru, argumentáciou krajského súdu v odôvodnení rozhodnutia z 29. októbra 2021, ktorá vzbudila dojem, že prehliadka iných priestorov a pozemkov bola vykonaná 17. októbra 2015, ako aj tým, že príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov bol vydaný v súvislosti so skutkom týkajúcim sa iného motorového vozidla ako toho, pre ktorý napokon bola podaná obžaloba.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru

13. Ústavný súd predovšetkým uvádza, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných

práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

14. Inými slovami, právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ z dôvodov uvedených v podanej ústavnej sťažnosti namietá zákonnosť vydaného príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov a s tým súvisiaci ďalší procesný postup orgánov činných v trestnom konaní.

16. Ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie je od svojho začiatku až do konca procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečiť v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

17. Pre celistvosť argumentácie je potrebné uviesť, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu (s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia – zaistenia majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými a ktoré nedisponujú inými do úvahy prichádzajúcimi účinnými právnymi prostriedkami nápravy, ktoré by im zaručoval procesnoprávny predpis. Ústavný súd v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocnej inštančnej postupnosti

rozhodovania súdov (k tomu pozri napr. uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 80/2022-16 z 15. februára 2022).

18. Nezákonnosť získaných dôkazov bol sťažovateľ ako obvinený oprávnený namietat' priebežne v priebehu prípravného konania, najmä však po podaní obžaloby ako obžalovaný v procese vykonávania dôkazov na hlavnom pojednávaní v rámci súdneho konania. Trestno-procesný aspekt zákonnosti (a zároveň aj ústavnosti) úkonov v trestnom konaní predznamenáva aj zásah (alebo jeho absenciu) do ďalších sťažovateľom označených základných práv (nedotknuteľnosť a ochrana súkromia, nedotknuteľnosť obydlia a majetku), keďže ústavnokonformným postupom v súlade so zákonom nemôže byť zasiahnuté do základných práv stíhanej osoby. A naopak, nezákonný postup vyvolá primárne trestnoprocesné dôsledky (typicky nepoužiteľnosť dôkazu – v tomto prípade vykonanej prehliadky iných priestorov), keď porušenie zákona podľa vplyvu na celkový výsledok konania môže mať aj (až) ústavnoprávnu dimenziu spojenú okrem porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (porušenie ktorého však sťažovateľ nenamietal) aj so zásahom do ďalších označených základných práv. Princíp subsidiarity však bráni ústavnému súdu, aby zasahoval do prednostnej právomoci iných orgánov, keď jeho zásah predstavuje až *ultima ratio* ochrany práv dotknutej osoby.

19. Ústavný súd teda v okolnostiach danej veci konštatuje, že trestná vec sťažovateľa sa v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v súdnom (odvolacom) konaní, v ktorom sťažovateľ má možnosť brániť sa proti zásahom do jeho základných práv spôsobom dostupným v tejto fáze konania, pričom o dôvodnosti, a teda aj zákonnosti a ústavnosti jeho trestného stíhania nebolo právoplatne všeobecným súdom rozhodnuté.

20. K uvedenému ústavný súd uvádza, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane ním označených práv. K ich porušeniu malo podľa sťažovateľa dôjsť v predmetnej súvislosti v dôsledku postupu orgánov činných v trestnom konaní pri vydaní príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov, ale aj pri realizácii tohto príkazu, t. j. pri vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov podľa § 101 Trestného poriadku, v neoddeliteľnej spojitosti s nadväzujúcim trestným stíhaním jeho osoby. Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť (ale aj ústavnosť) postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred ich porušením) pritom vyplývajú okrem iných aj z III. časti (súdne konanie) šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018, I. ÚS 77/2019). Až po ich využití prichádza do úvahy zásah ústavného súdu.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti postupu okresného riaditeľstva Policajného zboru v napadnutom konaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

22. S prihliadnutím na uvedené sa ústavný súd nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa, že „nemá žiaden dostupný prostriedok nápravy, aby výkon prehliadky napadol“. V zmysle § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je sťažovateľ osobou oprávnenou na podanie odvolania a podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku je odvolací súd povinný preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť

napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Rovnako je sťažovateľ podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku osobou oprávnenou podať dovolanie, pričom dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je aj tá skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

23. Ak by ústavný súd prijal tvrdenie sťažovateľa o neexistencii novej nápravy prípadného porušenia jeho základných práv v súvislosti s vydaním príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov a s jeho realizáciou (výkonom prehliadky) v rámci prebiehajúceho trestného konania, potom by ústavnému súdu neostávalo iné, iba jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť pre jej oneskorené podanie. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zo stavu vyplývajúceho z ústavnej sťažnosti, ale aj z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa musel o prípadnom neprípustnom zásahu do jeho základných práv napadnutým príkazom a postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru dozvedieť podstatne skôr ako dva mesiace pred podaním ústavnej sťažnosti (v podstate sa o tomto zásahu mohol dozvedieť najneskôr v momente skončenia vyšetrovania, pred podaním obžaloby 24. mája 2018).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv postupom krajského súdu a jeho uznesením z 29. októbra 2021

24. Jedinou skutočnosťou, pre ktorú sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu z 29. októbra 2021 a postup predchádzajúci jeho vydaniu namieta, je, že krajským súdom v odôvodnení rozhodnutia uvedená veta „*Zo správy Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach, Odboru kriminálnej polície zo dňa 17. 10. 2015 vyplýva, že v rámci prehliadky iných priestorov a pozemkov v areáli spoločnosti [redacted], na [redacted] bolo zaistené osobné motorové vozidlo zn. [redacted]...*“ navodzuje dojem, že súčasťou spisového materiálu je listina, ktorá ako deň vykonania prehliadky iných priestorov a pozemkov uvádza iný, rozdielny dátum, konkrétne 17. októbra 2015.

25. Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou uvádza, že sťažovateľ toto svoje tvrdenie nijakým ústavne relevantným spôsobom nepodporil adekvátnou argumentáciou. Neuviedol žiaden závažný dôvod, ktorý by svedčil o akomkoľvek negatívnom dopade predmetnej vety na ním označené základné práva na nedotknuteľnosť osoby, prípadne súkromia (resp. jeho rešpektovanie) na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života, alebo na základné právo na nedotknuteľnosť obydlia či vlastníť majetok. Sťažovateľ v podstate v tejto súvislosti nenamieta ani nesprávnosť konečného záveru označeného napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

26. Navyše, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu subjektívny názor sťažovateľa v ním prezentovanom smere nezdieľa. Uvedenú vetu považuje za zrozumiteľnú, formulovanú spôsobom zodpovedajúcim základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a spĺňa základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Rozhodne z nej

nemožno dedukovať záver o možnom inom dátume vykonania prehliadky iných priestorov a pozemkov.

27. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4To/17/2021 a jeho uznesením z 29. októbra 2021 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

29. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu